

Arrest

nr. 187 143 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 20 december 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 21 december 2015 aan in België en wordt op 23 december 2015 te Evergem in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 19 maart 2016.

1.2. Op 7 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing waarbij de duur van het verblijf verlengd wordt van 20 maart 2016 tot 17 juni 2016.

1.3. Op 16 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing waarbij de duur van het verblijf om humanitaire redenen verlengd wordt van 18 juni 2016 tot 15 september 2016.

1.4. Op 11 juli 2016 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 7 december 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 187 142 van 19 mei 2017 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.5. Op 7 december 2016 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 20 december 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De mevrouw,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"5.1. De bestreden bestuursbeslissing wordt louter gemotiveerd als volgt:

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

5.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

In casu is dit niet het geval.

Geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partij en haar medische achtergrond en familiale situatie wordt verricht, hoewel uit de ingediende verblijfsaanvraag overeenkomstig het art. 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de individuele situatie aan het bestuur bekend was.

5.3. Er kan niet ontkend worden dat de verzoekster, die sinds 2015 in België onafgebroken verblijft, aan zeer ernstige aandoeningen lijdt.

a) Op basis van zijn medische problemen verkreeg zij tot reeds een verlenging van haar verblijf op grond van medische reden.

Verzoekster was effectief verblijfsgerechtigd van 23/12/2015 tot 17/06/2016.

Verzoekster lijdt aan een proliferatieve diabetes retinopathie . Haar aandoening houdt een risico in voor haar fysieke integriteit, zonder een behandeling.

b) Vooreerst heeft verzoekster dus te kampen met de algemene gevolgen van diabetes

Verzoekster heeft ten gevolge van haar diabetes hevige schommelingen in haar suiker. In Marokko ging zij zonder de nodige medicatie en behandeling frequent in shock.

Deze shock heeft zelfs soms tot een bewustzijnsverlies geleden.

In België heeft zij vooreerst de nodige medicatie om dit te voorkomen en alhier ook familie die kan ingrijpen. Echter is er in Marokko noch de medicatie en de nodige familie voorhanden.

Daarnaast heeft verzoeker een specifieke vorm van diabetes, zijnde proliferatieve diabetes retinopathie

Proliferatieve retinopathie leidt meestal tot een ernstiger verlies van het gezichtsvermogen dan nietproliferatieve retinopathie.

In casu was verzoekster is verzoekster bijna blind.

Verzoekster is sinds februari 2016 intensief in behandeling bij het UZ te Gent. Verzoeker dient zich meermaals per maand aan te melden op de afdeling oogheelkunde.

Het meest recente medisch attest luidt:

“De proliferatieve diabetische retinopathie bij verzoekster dient nauwlettend opgevolgd te worden. Indien onbehandeld zal de visus verder achteruitgaan. Bovendien kan een neovasculair glaucoom ontstaan aan één of beide ogen, welke tot een afunctioneel en pijnlijk oog zal leiden met mogelijke noodzaak tot enucleatie“

In mensentaal wil dit zeggen dat de aandoening van verzoekster zonder de huidige behandeling kan evalueren tot de noodzaak tot het verwijderen van een deel van het menselijk oog.

c) Tot slot heeft verzoekster hulp nodig bij het functioneren in het dagdagelijkse leven. Zij krijgt deze hulp momenteel van haar zoon. Gelet op het feit dat zij in Marokko niemand meer heeft, kan niemand haar in Marokko de nodige mantelzorg geven.

d) Alhoewel de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is, van de medische problematiek en de humanitaire situatie stelt ze zich geen vragen om de verzoekster een bevel te geven.

Deze individuele situatie en bij uitstek de prangende medische situatie wordt echter niet betrokken in de beslissing.

5.4. De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers in volledigheid als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat de minister of zijn gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand, noch de familiesituatie van verzoekster mag hier duidelijk zijn.

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze te argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepalingen niet kunnen plaatsvinden.

In het bevel tot verlaten grondgebied is hieromtrent niets gemotiveerd. De bestuursbeslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

5.5. Verzoekster lijdt aan proliferatieve diabetes retinopathie

Zij heeft nood aan een zeer intensieve en zware behandeling, omdat men de aandoening niet onder controle krijgt.

Ze recent -in januari- attesteerden verschillende dokters nog volgende behandelingen

Het besluit van de behandelend oogarts op datum van 08/01/2016

“De proliferatieve diabetische retinopathie bij verzoekster dient nauwlettend opgevolgd te worden. Indien onbehandeld zal de visus verder achteruitgaan. Bovendien kan een neovasculair glaucoom ontstaan aan één of beide ogen, welke tot een afunctioneel en pijnlijk oog zal leiden met mogelijke noodzaak tot enucleatie”

Het besluit van de behandelend algemeen arts, op datum van 09/01/2016

“Medicamenteus

Verzoekster moet een chronisch volgende medicatie innemen:

- Irbesartan EG Filmomh. Tabl 98x150mg 0-0-1
- Humuline 30/0 30:70 inj. Ssp. S.C. catridge (patr.) 5x3ml 24-0-0-24
- clucophage filmomh. Tabl. 100x850mg 1-1-1

andere actuele behadneling

verder opvolging oogheelkunde UZ is noodzakelijk om progressie naar blindheid te vermijden. Zeer gespecialiseerde therapie isi aangewezen voor onbepaalde duur

voor diabetes: dagelijks zelfmonitoring, driemaandelijks follow-up diabetes verpleegkundige en huisarts en zesmaandelijks consultatie endocrinoloog.”

Er wordt duidelijk gesteld dat zonder de nodige behandeling verzoekster kan blind worden en mogelijks zelfs een oog moet verwijderd worden.

Verder werd ook in alle attesten aangehaald dat verzoekster vanwege de vergevorderde vorm van oogaantasting, hulp nodig heeft in het dagdagelijkse leven.

a) De nodige zorg (zowel medicamenteus, als fysisch) is in Marokko hoe dan ook niet voorhanden. Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter nagelaten bij de aanvraag conform artikel 9ter Vw de behandelingsmogelijkheden na te gaan in Marokko.

Hoewel verzoekster erkent dat deze uiteenzetting betrekking heeft op een onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag conform artikel 9ter, is het toch dienstig dit aan te halen.

Immers heeft verzoekster nooit de mogelijkheid gekregen dit reeds te duiden voor uw Raad gelet op het het om een weigering ging van een eerste aanvraag tot verblijf op grond van medische redenen en deze automatisch met een bevel tot verlaten grondgebied gepaard ging.

Indien DVZ geen flagrante beoordelingsfout gemaakt had met betrekking tot de onontvankelijkheid, had ook het bevel tot verlaten grondgebied niet betekend geweest.

Verzoekster voegt haar verzoekschrift tot hoger beroep voor de beslissing tot onontvankelijkheid toe aan de stukken, zodat uw instantie de uitgebreidere motivering omtrent de flagrante beoordelingsfout van DVZ kan inzien.

b) Verder zal zonder de nodige zorgen en behandeling, verzoekster een inhumaan leven lijden.

Verzoekster zal zelf niet kunnen instaan voor de basisbehoeften, zonder de hulp van haar zoon.

Zij loopt het risico om een oog kwijt te spelen en ten gevolge van een shock zelfs haar bewustzijn te verliezen met als uiterste risico de dood tot gevolg.

Zonder deze zorgen, is verzoekster gedoemd een onmenselijk leven te lijden. Evident impliceert dit een schending van artikel 3 E.V.R.M.

5.7. Naast artikel 3 E.V.R.M. impliceert huidige beslissing ook een schending van artikel 8 E.V.R.M.

*Artikel 8 E.V.R.M. stelt
(...)*

a) Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip 'familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden.

Zoals reeds geduid is verzoekster een hulpbehoevende vrouw, die inwoont bij haar zoon. De enige familie die verzoekster nog heeft, is verblijfsgerechtigd in België.

Sinds de dood van haar man in september 2014 is verzoekster een hulpbehoevende alleenstaande vrouw.

Verzoekster erkent dat een relatie tussen een volwassen zoon en moeder niet automatisch onder de bescherming van artikel 8 E.V.R.M. valt.

Echter is verzoekster een invalide vrouw, die niet kan leven zonder de zorgen van haar zoon.

In het arrest Mokrani versus Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM met betrekking tot de betrekkingen tussen ouders en meerderjarig kinderen het volgende: 'ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux' (vrije vertaling : niet noodzakelijke de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Bijgevolg moet er bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, rekening gehouden worden met alle indicaties eigen aan de specifieke situatie.

Verzoekster heeft reeds meermaals herhaald dat zij niet alleen inwoont bij haar zoon, maar omwille van medische redenen nood heeft aan een strikte opvolging en mantelzorg. Verschillende medische attesten staven dat verzoekster onmogelijk kan instaan voor haar eigen basisbehoeften.

Verzoekster heeft geen enkel andere familie meer, waarop zij kan reken.

Dit gegeven volstaat opdat kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM.

b) Verzoekster was verblijfsgerechtigd van van 23/12/2015 tot 17/06/2016.

Gedurende die periode heeft verzoekster haar familieleven uitgebouwd en meer specifiek hebben heeft de zoon een thuis gecreëerd waarbij hij geleerd heeft hoe hij verzoekster van de nodige zorgen kunnen voorzien, en verzoeker zo een menswaardig kunnen toebedelen.

Het gezinsleven dat verzoekster in België heeft uitgebouwd, heeft zij uitgebouwd gedurende een legaal verblijf. Het betreft bijgevolg een voortgezet verblijf.

Gelet op het feit dat het om een voortgezet verblijf gaat, moet het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. in overweging genomen worden.

Geen enkele inmenging kan in casu een rechtvaardiging vormen, gelet op het feit dat er absoluut geen legitiem doel voorhanden is om het openbaar gezag, noch een democratische samenleving te waarborgen. Verzoekster geen gevaar voor de samenleving, noch enig misbruik gemaakt van enige wetgeving.

c) Zelfs indien uw instantie meent, dat het in casu niet gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, dient benadrukt, dat het hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een fair Balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Zoals reeds geduid, is verzoekster dermate hulpbehoevend dat zij niet zelfstandig kan functioneren. Verzoekster haar gezinskern bestaat enkel nog uit haar zoon, bij wie zij inwoont en die haar voorzien van de bijstand.

Het dient dan ook niet te verwonderen dat het hier om een extreem hechte, diepgewortelde band gaat tussen betrokken partijen.

Door het terugsturen van verzoekster, wordt haar niet alleen een inwonende, zorgverstrekkende persoon ontnomen, maar ook de band moeder-zoon aangetast, de hoeksteen van het gezin wordt gesloopt en in casu is er zelfs geen sprake meer van een gezin.

Verzoekster heeft aldus afdoende elementen aangereikt waaruit het bestaan van een artikel 8 EVRM, welke positieve verplichtingen op de staat legt om het gezinsleven te handhaven

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

5.8. Verder is ook artikel 13 E.V.R.M. miskend.

*Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:
“(…)”*

Zoals reeds aangehaald, werd ten opzichte van de verzoekster een beslissing tot onontvankelijkheid van haar medische regularisatieaanvraag genomen.

Tegen de onontvankelijkheidsbeslissing werd hoger beroep aangetekend, welke nog steeds hangende is. Dit is geen schorsende procedure.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans haalt de verzoeker in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. en artikel 8 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

“(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an “arguable complaint” under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States’ obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant’s complaint; however, the remedy required by Article 13 must be “effective” in practice as well as in law (see *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000-XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the “effectiveness” of a “remedy” within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the “authority” referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007-V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakıcı v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999-IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000-VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003-X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or illtreatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005-III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Batı and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004-IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Çonka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002-I; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134).”

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

“85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of defacto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum

application while having – at the relevant time – an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention.”

De verzoekster heeft een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M..

De onontvankelijkheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt actueel aangevochten, gelet op de flagrante beoordelingsfout.

Dat aan de verzoekster geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan haar het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

5.9. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat ondanks de gezondheidstoestand en de familiale situaties van verzoekster een terugkeer toch zou mogelijk zijn en er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 3, 8 en 13 EVRM –quod non- had zij dit moeten motiveren.

a) De Dienst Vreemdelingenzaken is evident op de hoogte van verzoekster haar aandoening.

Verzoeker diende op datum van 11/07/2016 een aanvraag in conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op datum van 07/12/2016 over gegaan tot het nemen van een ontvankelijkheidsbeslissing.

Verzoeker tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Immers werd de beslissing genomen op grond van het feit dat verzoekster haar aandoening actueel zou gestabiliseerd in en geen behandeling meer nodig zou zijn.

Dit is volledig foutief. Verzoekster moet zich nog steeds meermaals per maand laten behandelen en werd zelfs nog vlak met spoed geopereerd. Verzoekster moet actueel nog de nodige opvolging krijgen, gelet op het feit dat de visus amper 02/10 bedraagt.

Huidig beroep is nog hangende.

De eerste en enige aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is bijgevolg nog niet definitief beslecht.

Hoe dan ook, indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de onontvankelijkheidsbeslissing ook impliceert dat verzoeker zijn gezondheidstoestand een terugkeer toelaat, dient zij hieromtrent te motiveren.

Des te meer nu blijkt dat er in het verleden reeds duidelijk werd dat de aandoening van verzoekster wel degelijk verzoekster verhinderd heeft om terug te keren.

Uit de beslissing had duidelijk moeten blijken dat de gezondheidstoestand van verzoeker actueel wel in overweging werd genomen

Dit is niet gebeurd. De beslissing is beperkt tot een loutere verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Dit is evident niet voldoende.

b) Niet alleen de gezondheidssituatie, maar ook de familiale situatie , was gekend bij DVZ.

Toch valt nergens enige motivering te lezen omtrent het gezinsleven. DVZ heeft volledig nagelaten hier iets omtrent te motiveren.

c) Het recht op een menswaardig leven, een gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot verlaten grondgebied wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een menswaardig leven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging dient te worden gemaakt en gemotiveerd te worden. Dit is in casu niet gebeurd.

d) Verder dient opgemerkt dat een onontvankelijkheidsbeslissing in hoofde van artikel 9ter Vw, niet automatisch impliceert dat de gezondheidssituatie van verzoeker niet meer beoordeeld dient te worden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel.

*Dit blijkt bovendien expliciet uit de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag 9ter Vw van verzoeker. De beslissing stelt:
(...)*

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Echter heeft DVZ volledig nagelaten om bij huidige verwijderingsmaatregel na te gaan of de gezondheidstoestand van verzoekster wel toelaat te reizen.

5.10. Verder dient opgemerkt dat het een eerste aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gaat. Noch voor deze definitief ten einde is, wordt aan verzoekster toch al een bevel tot verlaten grondgebied toegekend.

De eerste aanvraag tot verblijf is nog niet definitief beslecht, gelet op het feit dat het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing, dd. 07/12/2016 nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

a) Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

“... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

(Zie arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

“Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments

médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(Zie arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengrondgebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Zie arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

De medische situatie is niet definitief, noch is de medische aandoening van verzoekster in rekening gebracht bij huidige beslissing.

Dit vormt, in overeenstemming met aangehaalde rechtspraak, een schending van artikel 3 E.V.R.M.

Des te meer nu het een eerste aanvraag tot verblijf betreft.

5.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het legt de overheid de verplichting op om bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar af te wegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De uitzonderlijke medische situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

De Dienst Vreemdelingenzaken sluit in casu op een onredelijke wijze haar ogen voor de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing is manifest onredelijk.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Uit de beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft genomen van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Nochtans was deze situatie haar genoegzaam bekend.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet voorhouden in alle redelijkheid met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekster ernstig geschaad.

5.12 Uit al het bovenvermelde blijkt dat de beslissing tot het verlaten grondgebied bijgevolg vernietigd dient te worden.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM.

Zij betoogt dat de beslissing geen enkele verwijzing bevat naar haar individuele situatie, medische achtergrond en familiale situatie. Het zou niet onbekend zijn dat zij sedert 2015 onafgebroken in België verblijft. Zij lijdt aan een proliferatieve diabetes retinopathie en die aandoening zou een risico inhouden voor haar fysieke integriteit, zonder behandeling. In Marokko zou geen familie en medicatie voorhanden zijn. Sedert februari 2016 zou zij in intensieve behandeling zijn bij UZ Gent. Ze zou momenteel hulp krijgen van haar zoon en in Marokko zou ze niemand meer hebben. Ook het gezinsleven zou zijn geschonden nu zij als hulpbehoevende vrouw inwoont bij haar zoon. Zij verwijt het bestuur haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren nog voor de aanvraag 9ter definitief ten einde is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 11 juli 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 1 december 2016 een advies op, waarna die aanvraag bij beslissing van 7 december 2016 onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied te verlaten, de thans bestreden beslissing, werd pas genomen nadat een beslissing werd genomen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het feit dat de beroepstermijn nog loopt heeft hierop geen invloed. Het indienen van een eventueel beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd, heeft immers geen schorsende werking. Het tegendeel wordt alleszins niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 13 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt nu verzoeker zich heeft

kunnen wenden tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een verzoekschrift waarin hij zijn grieven kan uiteen zetten.

Waar verzoekster stelt dat er geen rekening gehouden werd met haar medische situatie, kan zijn derhalve niet gevolgd worden, nu die geëvalueerd werd alvorens het bevel werd genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. (zie in die zin RVV, arrest nr. 120.335 d.d. 10 maart 2014) Verzoekster toont niet aan dat er een verplichting bestaat in hoofde van het bestuur om nogmaals te verwijzen op de medische situatie in de bijlage 13.

De ambtenaar-geneesheer stelde immers d.d. 1 december 2016 een advies op dat onder meer luidt als volgt:

“(...) Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 31/05/2016 (...) Blijkt dat betrokkene lijdt aan proliferatieve diabetische retinopathie en cataract. Zij heeft een phaco-emulsificatie met intra-oculaire lensimplant ondergaan. In februari 2016 stelde de aanvragende arts dat terugkeer naar het land van herkomst diende uitgesteld worden tot na de stabilisatie van de proliferatieve diabetische retinopathie, hetgeen een 6-tal maanden in beslag ging nemen. Momenteel zijn we 9 maanden verder en van deze problematiek is gestabiliseerd en houdt geen gevaar meer in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene gezien de succesvolle behandeling die zij hier kon krijgen. Momenteel bestaat er dan ook geen risico meer voor ene onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorleggende attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.(...)”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin d.d. 10 mei 2016, in arrest nr. 167.365 onder meer als volgt:

“De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen.”

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat er voorafgaandelijk aan de thans bestreden beslissing een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

“(...) Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13)

Gezins- en familielevens → betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen

Hoger belang kind → nvg

Gezondheidstoestand → hindert verwijdering niet. In medische attest aangehaald dat betrokkene kan reizen.(...)”

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments suppléments-taires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011) Verzoekster beperkt zich tot de bewering als zou zij niemand meer hebben in haar herkomstland, doch toont dit niet aan. Zij toont derhalve niet aan dat zij niemand anders zou hebben vanuit haar herkomstland om haar bij te staan. Bovendien werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard daar geoordeeld werd dat verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor leven of de fysieke

integriteit. De ambtenaar-geneesheer concludeerde geenszins als zou verzoekster bepaalde opvolging nodig hebben. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk naar het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de persoon die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel.

Te dezen wijst de verzoekster er op dat zij lijdt aan een specifieke vorm van diabetes, met name "proliferatieve diabetes retinopathie" en dat zij hulp nodig heeft bij het functioneren in het dagdagelijkse leven, die zij momenteel krijgt van haar zoon. Zij stelt tevens dat ze nood heeft aan een "zeer intensieve en zware behandeling, omdat men de aandoening niet onder controle krijgt" en dat de nodige zorg hiervoor, zowel medicamenteus als fysisch, niet voorhanden is in Marokko. Deze "prangende medische situatie" wordt volgens haar niet betrokken in de bestreden beslissing.

De verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen op dat de verzoekster op 11 juli 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat deze aanvraag, na een advies van de ambtenaar-geneesheer, op 7 december 2016 onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd evenwel bij arrest nr. 187 142 van 19 mei 2017 van de Raad vernietigd omdat het advies van de arts-adviseur van 1 december 2016 niet op objectieve gegevens is gestoeld. Nu deze beslissing ten gevolge van dit vernietigingsarrest geacht wordt nooit te hebben bestaan, kan deze niet worden aangewend als blijkt dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekster.

De verwerende partij stelt tevens dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat er voorafgaand aan de bestreden beslissing een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In een synthesenota van 11 juli 2016 staat immers vermeld dat de gezondheidstoestand van de verzoekster een verwijdering niet hindert, nu in het medisch attest aangehaald wordt dat zij kan reizen. Dit volstaat *in casu* evenwel niet in het kader van het onderzoek in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet naar de gezondheidstoestand van de verzoekster. In een medisch getuigschrift van 15 september 2016 wordt door de behandelend arts van de verzoekster immers geadviseerd om haar niet te laten terugkeren naar haar land van herkomst omdat een nauwe opvolging in België noodzakelijk is en de verzorging niet kan worden verder gezet in het land van herkomst. Uit de synthesenota, die dateert van vóór dit medisch getuigschrift en van ruim vóór de bestreden beslissing, blijkt niet dat hiermee rekening werd gehouden.

Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op afdoende wijze rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekster, niettegenstaande hij hiervoor over de nodige informatie beschikte.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN